

Amb la mort tot s'enfonsa. Diumenge X de durant l'any

Dv, 3/06/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge X de durant l'any. Cicle C.

Barcelona, 5 de juny de 2016.

Poques experiències hi ha tan doloroses a la vida de la persona com la pèrdua d'un ésser estimat.

L'amor humà no és etern.

L'amistat no és per sempre.

Tard o d'hora arriba el moment de l'adéu.

I, de sobte, tot s'enfonsa.

Impotència, pena, desconsol. Sembla que la nostra vida ja no podrà ser mai més com abans.

Perquè, ¿com recuperar de bell nou el sentit de la vida davant de la mort?

El primer que cal tenir ben present és que alliberar-nos del dolor no vol dir oblidar la persona estimada. Per què?

Perquè d'alguna manera aquesta persona viu en nosaltres

-el seu amor

-la seva tendresa

-la seva manera de ser ens ha enriquit al llarg dels anys.

Ara hem de seguir vivint.

Hem de triar.

Hem d'elegir entre enfonsar-nos en la pena o construir de nou la vida; entre sentir-nos víctimes o bé mirar cap endavant amb confiança renovada.

El passat ja no pot canviar.

És la nostra vida d'ara la que podem transformar.

Com ajuda aleshores poder comunicar el que hom sent a una persona amiga!

Però, no és just torturar-nos ara pels possibles errors comesos en el passat. Ja ho sabem que l'amor mai no és perfecte. A vegades, no resulta gens fàcil recuperar-se. L'absència de la persona estimada ens pesa massa i la tristesa i el desconsol

ens poden.

Aquest és el moment d'anar cap a Déu. Déu no refusa les nostres queixes. Les entén.

Déu ens donarà la força que necessitem.

L'evangelista Sant Lluç ens descriu avui una escena que commou i que ens convida a desvetllar la nostra fe.

En apropar-se a un petit poble, Jesús es troba amb una viuda que ha perdut el seu únic fill al que van a enterrar.

En veure-la, Jesús es commou.

I dels seus llavis brollen dues paraules que hem d'escoltar des del més profund del nostre ésser com vingudes del mateix Déu.

Quines són aquestes paraules?

"No ploris"

Perquè Déu està present en el nostre dol i ens el farà més suportable anticipant-nos la victòria definitiva davant del dolor, la sofrència i la mort.

Perquè el definitiu, el punt final no serà la mort

-serà la Benaurança

-serà el retrobament amb els nostres estimats i entranyables ressuscitats.